

Sandslott

Minns du hur vi lekte?

Sandlådan var vårt

universum. Befolkade

städer växte fram, levande,

allt var vårt. En dag drogs

ett streck i sanden

som visade vad som var ”ditt”,,

det andra ”mitt”,. Någonting sjönk.

Om nätterna byggde jag broar

över linjen. De rasades på dagen.

Jag försökte sudda ut, men du

grävde en ravin. Vi delar

samma sand, ändå blev ”vårt”;

”ditt” och ”mitt”; - en gräns

där alla fåglar skjuts. Jag

har blivit en larv: kryper och väntar.

Förlåt oss för det vi gjort

med det som är vårt.